

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 226/2012-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 12/2011 a jeho uznesením z 3. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2011 doručená sťažnosť J. P., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod

sp. zn. 2 Tdo 12/2011 a jeho uznesením z 3. mája 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo „uznesenie najvyššieho súdu z 3. mája 2011“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T/36/2008 z 5. decembra 2008 bol sťažovateľ uznaný za vinného v zmysle obžaloby „z účasti ako organizátor na dokonanom trestnom čine brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 10/1999 Z. z.“, za čo mu bol uložený „Podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov“, na výkon, ktorého bol obžalovaný zaradený „podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.“ Ďalej bol sťažovateľovi uložený „podľa § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005... tiež peňažný trest vo výmere 2.000.000,- Sk (dva milióny) Sk“ a pre prípad zmarenia peňažného trestu mu bol uložený „podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005... náhradný trest odňatia slobody 18 (osemnásť) mesiacov“.

Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu odvolaním. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 To 4/2009 z 2. apríla 2009 tak, že „podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Trestného poriadku zrušuje... napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku“, a rozhodol sám tak, že sťažovateľovi uložil „podľa § 234a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005... trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov“, na výkon ktorého bol zaradený „podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005... do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny“. Ďalej bol sťažovateľovi uložený „podľa § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005... tiež peňažný trest vo výmere 2.000.000,- Sk (dva milióny slovenských korún)“ a pre prípad zmarenia peňažného trestu mu bol uložený „podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005... náhradný trest odňatia slobody 18 (osemnásť) mesiacov“. Proti označenému rozsudku krajského súdu z 2. apríla 2009 podal sťažovateľ dovolanie z 28. mája 2009, o ktorom najvyšší súd rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tdo 12/2011 z 3. mája 2011 tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ je toho názoru, že postup OS TT ako súdu prvostupňového, ako aj KS TT ako súdu druhostupňového, tak aj NS SR ako súdu dovolacieho porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a to tým, že nevyhoveli požiadavkám sťažovateľa, aby jeho trestná vec bola spojená na spoločné konanie, resp. aby jeho trestná vec nebola vylúčená na samostatné konanie. Postup vyššie uvedených súdov, keď neaplikovali spoločné konanie a toto bez relevantných dôvodov odmietali a ich konanie bolo v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, sťažovateľ takýto postup považuje za zásah do princípu právnej istoty ako súčasti právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

Svoje zásadné námietky k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ formuloval takto:

„NS SR uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. V odôvodnení NS SR uviedol, že nie je splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Uvedené rozhodnutie je v rozpore s už spomenutým uznesením NS SR v inej veci, sp. zn. I Toš 13/2007 zo dňa 25. 10. 2007, kde konštatoval, že došlo k porušeniu práva na obhajobu, keď konanie proti každému z obvinených sa viedlo samostatne, napriek tomu, že trestné činy, ktorých sa mali dopustiť, spolu súvisia. NS SR v napádanom uznesení ďalej uviedol, že nie je splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Teda, ak nebol splnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak rezultuje negatívna odpoveď aj na splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Sťažovateľ považuje rozhodnutie NS SR, ktorým odmietol jeho dovolanie za arbitrárne, nakoľko odôvodnenie napádaného rozhodnutia vo veci spoločného konania, resp. vylúčenia sťažovateľa na samostatne konanie, je bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, Trestným poriadkom i doktrínálnym výkladom. Tento postup NS SR je zároveň zásahom do princípu právnej istoty ako súčasti právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a týmto zásahom došlo k porušeniu sťažovateľovho práva ako účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 12/2011 a jeho uznesením z 3. mája 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 12/2011 zo dňa 03. mája 2011 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

Najvyšší súd sa na výzvu ústavného súdu k sťažnosti sťažovateľa vyjadril takto:

«Okolnosť, že spoločné konanie proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, nie je obligatórne, vyplýva z výslovného znenia § 18 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok, alebo Tr. por.), a to na rozdiel od úpravy podľa § 20 ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Tomu zodpovedá i fakultatívna možnosť spojenia vecí v prípade samostatne podaných obžalôb a splnenia podmienok spoločného konania, ustanovená v § 21 ods. 3 Tr. por.

Názor autora komentára (jedného z publikovaných komentárov) k Trestnému poriadku, označený sťažovateľom ako doktrinálny výklad, nie je pre súd nijako záväzný. Aj tento v sťažnosti citovaný text však hovorí o trvaní na potrebe spoločného konania „v zásade“ (teda nie výlučne).

Okolnosť, prečo bolo konanie proti sťažovateľovi v prípravnom konaní vylúčené zo spoločného konania a prečo nedošlo k neskoršiemu spojeniu dotknutých vecí na spoločné konanie (§ 21 ods. 1 a ods. 3 Tr. por.) je vysvetlená v rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008 (str. 23 ods. 3), ale najmä v rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009 (str. 8 až 11), vrátane konkretizácie dôležitých okolností v zmysle § 21 ods. 1 Tr. por.

Podstatné však v aktuálnych súvislostiach je, že k porušeniu práva na spravodlivý proces, namietanému sťažovateľom môže dôjsť len zhoršením jeho procesného postavenia ako obvineného (obžalovaného) v situácii nastalej po vylúčení konania proti jeho osobe z konania proti spoluobvineným, a to v porovnaní so situáciou, v ktorej by naďalej prebiehalo spoločné konanie.

V kontexte dovolania, podaného vecne práve z dôvodu samostatne proti dotknutému obvinenému vedeného konania, s podradením dovolateľom pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (na tom istom základe aj pod dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.), sa uvedenou otázkou zaoberal najvyšší súd ako dovolací súd v sťažnosťou napadnutom uznesení, resp. jeho odôvodnení, a to na str. 8 a 9. Komparáciou oboch do úvahy prichádzajúcich procesných režimov dospel k záveru, že obhajobná pozícia obvineného P. nebola samostatne proti nemu vedeným konaním sťažená, čo doložil konkrétnou právnou argumentáciou.

Zjednodušene (oproti rozhodnutiu o dovolaní) povedané, osoba podozrivá zo spáchania toho istého činu mohla v konaní proti sťažovateľovi vypovedať (a teda ho aj usvedčovať) buď ako spoluobvinený (spoluobžalovaný), alebo (pri „rozdelení“ konaní) ako svedok. V oboch týchto prípadoch však má v celom priebehu konania právo odmietnuť vypovedať. Ak napriek tomu vypovedá, je v pozícii svedka (reálne nastalej) dokonca vystavená možnosti trestnoprávneho postihu podľa § 346 Trestného zákona. Ak by proti sťažovateľovi vypovedala ako spoluobvinený, uvedený postih jej nehrozí.

Sťažovateľ rovnako nebol v daných súvislostiach nútený vypovedať ani ako obvinený, ani (v konaní proti iným osobám) ako svedok (mal právo odmietnuť výpoveď).

V súvislosti s právom na spravodlivý proces (Čl. 6 ods. 1 Dohovoru) má obvinený v trestnom konaní právo vylúčiť alebo dať vylúčiť svedkov a dosiahnuť ich predvolanie v zmysle Čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru, nie právo byť vždy stíhaný spoločne s inými osobami, podozrivými zo spáchania toho istého činu.

Naposledy uvedené právo mu nepriznávajú ani vnútroštátne právne predpisy Slovenskej republiky, a to ani z pohľadu uplatňovaného práva podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy, ani z hľadiska úpravy Trestného poriadku (ako je uvedené vyššie).

Okrem iných dôležitých dôvodov je zmena procesného postavenia spoluobvineného na postavenie svedka nevyhnutne vyvolaná personálne selektovaným použitím odklonov v trestnom konaní (§§ 215 ods. 3, 216, 218, 220, 228 ods. 3, 232 Tr. por.).

Hodnotením v dotknutej veci vykonaných dôkazov, teda aj výpovedí svedkov, z hľadiska správnosti zistenia skutkového stavu sa dovolací súd nezaoberal a zaoberať ani nemohol, keďže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je viazaný správnosťou a úplnosťou zisteného skutku.

V časti III. na str. 8 v ods. 3 sťažnosti je uvedená citácia odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu na jeho str. 13 vo vzťahu k výpovediam Mgr. M., učeným (aj) 3. októbra a 19. novembra 2007, teda po vylúčení veci sťažovateľa zo spoločného konania (27. septembra 2007).

Táto konkrétna okolnosť nebola predmetom dovolacieho prieskumu, nakoľko nebola namietaná v dovolaní ako chyba ním napadnutého rozhodnutia alebo konania (§ 374 ods. 1 Tr. por.).

Napriek tomu je však zrejmé, že ide len o porovnanie zo strany dovolacieho súdu výpovedí J. M. ako obvineného v proti nemu vedenom trestnom konaní s jeho svedeckými výpovedami vo veci sťažovateľa (ČVS: PPZ-60/BOK-B-2007). Tieto svedecké výpovede boli podkladom pre uznanie viny sťažovateľa Okresným súdom Trnava, ktorého rozhodnutie o vine odvolací súd odobril (ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku okresného súdu na str. 7 až 9, išlo o výpovede svedka M. z 27. septembra 2007, 17. októbra 2007 a pri konfrontácii so sťažovateľom 27. septembra 2007),

Vo vzťahu k údajom na str. 8 odsek posledný sťažnosti (citácia odôvodnenia rozsudku okresného súdu) ide o údaj o odkaze poškodených na občianske súdne konanie vo veciach trestných konaní proti iným obžalovaným ako sťažovateľovi (chronológia týchto konaní je popísaná v rozsudku Krajského súdu v Trnave, napadnutému dovolaním sťažovateľa, na str. 10 a 11).

V konečnom dôsledku, porušenie princípu právnej istoty nedostatočným vysporiadaním sa uznesenia dovolacieho súdu s uznesením najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho (v inej veci) z 25. októbra 2007, sp. zn. 1 Toš 13/2007, je namietané taktiež nedôvodné.

K inému riešeniu tej istej právnej otázky mohol iný senát najvyššieho súdu dospieť, k čomu aj došlo. Svoje rozhodnutie v napadnutom uznesení odôvodnil aj úvahami vo vzťahu k dotknutej právnej problematike. S odlišnou argumentáciou predchádzajúceho rozhodnutia by sa bol vysporiadal aj osobitne, ak by v tomto rozhodnutí, resp. jeho odôvodnení bola obsiahnutá. Porušenie práva na obhajobu samostatným vedením konania proti obvineným v predmetnej veci je tu však konštatované bez ďalšieho (str. 6 ods. 2 uvedeného rozhodnutia), teda len tak, ako je to citované v ústavnej sťažnosti. Neostávalo teda z hľadiska napadnutého uznesenia z 3. mája 2011 v jeho odôvodnení túto okolnosť konštatovať s odkazom na vlastný právny názor a v tom istom odôvodnení uvedené argumenty na jeho podporu.

Na základe uvedeného navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú neprijal na ďalšie konanie.»

Keďže sťažovateľ, kvalifikovane právne zastúpený advokátom, v petite sťažnosti nenamietal neústavnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T/36/2008 z 5. decembra 2008 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 To 4/2009 z 2. apríla 2009, ústavný súd nepodrobil tieto rozhodnutia ústavnému prieskumu [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o ústavnom súde“)].

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či

dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 51/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 119/2012).

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci

všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie, či namietané uznesenie najvyššieho súdu nie je arbitrárne, resp. zjavne neodôvodnené, a či ho možno z ústavného hľadiska považovať za akceptovateľné a udržateľné.

Podľa judikatúry ústavného súdu (obdobne I. ÚS 360/08) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v trestnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestným súdom vrátane konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa ôsmej hlavy tretej časti Trestného poriadku. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 368 a nasl. Trestného poriadku (druhý diel ôsmej hlavy tretej časti).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 12/2011 z 3. mája 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného k veci uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako dovolací súd v zmysle § 377 Tr. por. predbežne predsedom senátu preskúmal dovolanie a predložené spisy podľa § 378 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. a/, b/, d/ alebo e/ Tr. por. Zároveň však už pri predbežnom prieskume zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por.“

1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

K uplatneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie základného práva na obhajobu) najvyšší súd uviedol:

„K porušeniu práva na obhajobu“ z dôvodu, že „v prejednávanej veci malo a mohlo na základe dovolaními namietaných okolností vo vzťahu k obvinenému (ďalej len dovolateľ) dôjsť len tým, že iná osoba (osoby), pôvodne spoluobvinená zo spáchania toho istého činu (najmä J. M.), bola v trestnej veci dovolateľa, vylúčenej zo spoločného konania podľa § 21 ods. 1 Tr. por., vypočutá ako svedok, pričom zároveň bola táto osoba naďalej stíhaná v samostatne a paralelne proti nej vedenom trestnom konaní (v trestnej veci dovolateľa bola potom svedecká výpoveď J. M. - z prípravného konania na hlavnom pojednávaní prečítaná, keďže odmietol vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por.)“. Najvyšší súd uzavrel, že „Ak dotknutá osoba v dôsledku svojho procesne relevantného prejavu vôle v proti nemu samostatne vedenom konaní (tu vyhlásenia na hlavnom pojednávaní, že je vinný v zmysle § 257 písm. b/ Tr. por.), nespochybňovaného (naopak, obsahovo potvrdzovaného) svedeckou výpoveďou v konaní proti dovolateľovi, mala možnosť získať zvýhodnenie na základe inštitútov hmotnoprávnej (Trestného zákona) alebo procesnoprávnej (Trestného poriadku) úpravy (teda minimálne z hľadiska výšky uloženého trestu), rovnaké zvýhodnenie mohla získať aj v prípade, ak by bola spoluobvineným (spoluobžalovaným) dovolateľa v spoločnom konaní (v niektorých prípadoch zákonného procesného režimu musí byť pozícia spoluobvineného v určitom bode postupu konania eliminovaná, ako napríklad u Františka

Tomáša, ktorého trestné stíhanie bolo prerušené podľa § 228 ods. 3 Tr. por. a ďalej v konaní proti dovolateľovi vystupuje ako svedok).

Zároveň platí, že v prípade nastalej situácie, teda situácie vystupovania v oboch procesných pozíciách (teda ako u obvineného aj ako svedka), hrozí (dokonca) vypočutému v prípade preukázaného klamstva pri svedeckej výpovedi trestný postih pre krivú výpoveď alebo krivú prísahu podľa § 346 ods. 1 alebo 2 Tr. zák., ktorý by mu pri výpovedi len ako obvineného, resp. spoluobžalovaného v spoločne vedenom konaní nehrozil. Takáto osoba má však vždy právo odmietnuť vypovedať ako svedok podľa § 130 ods. 2 Tr. por.

Skutok je po vznesení obvinenia vždy spojený s personifikáciou páchatel'a v procesnom postavení obvineného a takto je vymedzený ako predmet konania aj z hľadiska prekážky právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 2 ods. 8 a § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Paragraf 18 ods. 1 Trestného poriadku neustanovuje spoločné konanie o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, ako obligatórnu formu konania, aj keď v týchto prípadoch bude zväčša namieste konať spoločne.

Spoločné konanie je podľa vyššie uvedeného ustanovenia vylúčené v prípade, ak by zrejme bránilo ukončeniu veci v primeranej lehote. De facto ho nemožno vykonať ani vtedy, keď je jedna zo spoločne stíhaných osôb obvinená až po skončení konania proti inej z takto vymedzeného okruhu osôb.

Spoločné konanie nemusí byť vykonané ani vtedy, ak to prispeje k urýchleniu konania, alebo ak je takéto riešenie založené na iných dôležitých dôvodoch v zmysle § 21 ods. 1 Tr. por., čo umožňuje aj vylúčenie konania o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených z už do takéhoto rozhodnutia (o vylúčení) spoločne vedeného konania.

S postupom konania podľa Trestného poriadku je z hľadiska práv obhajoby v zásade (aj keď nepôjde o bežný postup) zlučiteľné, aby tá istá osoba vystupovala v jednom konaní v postavení obvineného (obžalovaného), a v ďalšom konaní, vedenom proti inej osobe, v postavení svedka, pričom v každom z oboch konaní je jeho predmetom ten istý skutok, a to aj keď dotknuté konania prebiehajú súčasne.“

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa v odôvodnení namietaného uznesenia nevyporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa porovnateľného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 13/2007 z 25. októbra 2007. Táto námietka sťažovateľa neobstojí. Najvyšší súd totiž na túto námietku sťažovateľa v namietanom uznesení reagoval, keď uviedol:

„Je potrebné ešte podotknúť, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Toš 13/2007 hodnotí procesnú situáciu osôb spoluobvinených z toho istého skutku, ktorí v samostatne proti nim vedených konaniach vypovedajú v procesnom postavení jednak obvineného a jednak svedka, ako porušenie práva na obhajobu, avšak bez ďalšieho odôvodnenia tohto hodnotenia. Opačný právny názor je vyjadrený v tomto rozhodnutí (vrátane argumentov na jeho podporu).“

2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku

K uplatneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol:

„V ustanovení § 252 ods. 3 veta druhá Tr. por. sú skutočne (ako sa to uvádza v dovolaní) popísané dve odlišné situácie, ktoré sa však obsahovo sčasti prekrývajú (obe predpokladajú prejav vôle obžalovaného smerujúci k jeho neúčasti na hlavnom pojednávaní). Zároveň platí, že pre aplikáciu dotknutého pravidla (o konaní hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného) postačuje nastanie ktorejkoľvek z nich. Ak teda obžalovaný výslovne odmietne účasť na hlavnom pojednávaní, nemusí už navyše žiadať o konanie pojednávania v jeho neprítomnosti (a naopak), aby pojednávanie mohlo (a malo) byť vykonané.

Tým je v jej podstate daná odpoveď na námietku uplatnenú v dovolaní.

Je potrebné súhlasiť s hodnotením krajského súdu vo vzťahu k zápisnične podchytenému vyjadreniu dovolateľa na hlavnom pojednávaní, konanom 14. novembra 2007, a to že odmieta účasť na tomto úkone (nechce sa zúčastniť na ďalšom priebehu pojednávania). Preto je správny aj procesný hodnotiaci záver napadnutého rozhodnutia, že postup súdu prvého stupňa, ktorý hlavné pojednávanie vykonal, nemožno považovať za nezákonný (pre absenciu žiadosti obvineného o konanie pojednávania v jeho neprítomnosti).

Bližšie okolnosti týkajúce sa aktuálneho preskúmania zdravotného stavu dovolateľa v kritickom čase (s výsledkom jeho spôsobilosti sa hlavného pojednávania zúčastniť) sú taktiež uvedené v odôvodnení rozsudku krajského súdu.

K nadväznosti na uvedené potom neplatí, že by hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. teda taktiež nie je splnený.“

3. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku

K uplatneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol:

„Negatívna odpoveď na otázku splnenia tohto dovolacieho dôvodu rezultuje z negatívneho posúdenia splnenia oboch skôr uvedených dôvodov dovolania, na ktoré je (aj z hľadiska obsahu jeho odôvodnenia v tomto bode) viazaná.

Ak nemožno konštatovať nesúlad so zákonom v otázke vykonania samostatného konania proti dovolateľovi a v otázke vykonania hlavného pojednávania (jeho časti) v neprítomnosti dovolateľa, nemožno ani urobiť záver, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli (v tomto zmysle, zodpovedajúcom rozsahu uplatnených dovolacích dôvodov) vykonané v konaní, resp. na dotknutom hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda nie je splnený.

Na základe uvedených okolností najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného J. P. podľa § 382 písm. c/ Tr. por., konajúc a rozhodujúc na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por.“

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní neuznal ním uvádzané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), d) a g) Trestného poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že súčasťou označených základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, nie je aj povinnosť uznať dôvody prípustnosti dovolania uvádzané sťažovateľom.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jej uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci § 368 a nasl. Trestného poriadku týkajúcich sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania) je racionálny a akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

Ústavný súd tiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak všeobecný súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle

konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

V danej veci ústavný súd predovšetkým konštatuje, že dovolanie ako jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku opodstatňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom. Preto vo všeobecnosti platí, že selektívne posudzovanie existencie dovolacích dôvodov nepredstavuje odopretie opravného prostriedku v trestnom konaní podľa čl. 13 dohovoru. Z dohovoru nevyplýva povinnosť, aby bolo zabezpečených viac opravných prostriedkov. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v trestnom súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Slovenská republika nemusí mať v súvislosti s dohovorom žiadnu tretiu inštanciu trestného súdництва. Môže ju mať preto (*argumentum ad maiori a minus*) zriadenú len pre korekcie zákonodarcom ustanovených chýb pri realizovaní trestnej represie (podobne I. ÚS 402/08).

Dovolanie sťažovateľa bolo založené na tvrdení o porušení jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na tom, že hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené (podľa sťažovateľa) zákonné podmienky podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, ako aj na tom, že rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré nemali byť súdom vykonané zákonným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k týmto relevantným čiastkovým záverom:

V prvom bode odôvodnenia sa najvyšší súd v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predovšetkým vyjadril k uskutočneniu spoločného konania v sťažovateľom uvedených veciach s argumentáciou, v ktorých prípadoch sa spoločné konanie nemusí vykonať (ak to prispeje k urýchleniu konania alebo ak je takéto riešenie založené na iných zákonom ustanovených dôvodoch). Podľa názoru sťažovateľa s porovnateľným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 13/2007 z 25. októbra 2007 sa najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia nevysporiadal. Ústavný súd sa s týmto tvrdením sťažovateľa nestotožňuje. Najvyšší súd okrem zdôvodnenia postupu v namietanej veci dokonca v závere odôvodnenia napadnutého uznesenia k porovnateľnému uzneseniu sp. zn. 1 Toš 13/2007 z 25. októbra 2007 sformuloval svoj právny názor (s. 12).

V súvislosti však s touto námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd v porovnateľných veciach rozhodol odlišným spôsobom (bez ohľadu na to, aby analyzoval možnosti procesného postupu konajúceho súdu podľa príslušných procesnoprávných predpisov), ústavný súd navyše uvádza, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) sa vyslovil k rozdielnej judikatúre najvyšších súdov. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 konštatoval, že k rozdielnej judikatúre najvyššej súdnej inštalácie došlo z dôvodu, že „neexistoval mechanizmus spôsobilý zaistiť koherentnosť judikatúry...“ (bod 36). Poukázal tiež na to, že rozdiely v judikatúre „sú inherentným dôsledkom každého

súdneho systému...“ (bod 63), pričom úlohou najvyššej súdnej inštalácie je odstrániť vzniknuté protirečenia (bod 37).

Z rozsudku ESĽP *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Pre posúdenie, či rozdielnou judikatúrou najvyššej súdnej inštalácie došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, je preto rozhodujúce, či vnútroštátne právo obsahuje mechanizmus zaisťujúci koherentnosť judikatúry a či príslušný orgán tento mechanizmus fakticky a riadne využíva.

Právny poriadok Slovenskej republiky upravuje mechanizmus zabezpečujúci koherentnosť judikatúry v § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

Hodnotenie toho, či najvyšší súd mechanizmus podľa § 22 zákona o súdoch fakticky a riadne využíva, je v každej skupine prípadov rozdielnej judikatúry závislé od konkrétnych okolností, spravidla treba zohľadniť predmet konkrétnych konaní, ich skutkovú a právnu náročnosť a z toho vyplývajúce primerané časové obdobie na uplatnenie mechanizmu podľa § 22 zákona o súdoch.

Ústavný súd pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou konštatuje, že takýto rozpor sám osebe ešte nemusí byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Judikátúra totiž nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená. Každá zmena rozhodovacej súdnej praxe, zvlášť ak ide o prax najvyššej súdnej inštalácie povolanej aj na zjednocovanie judikatury nižších súdov, je však javom vo svojej podstate nežiaducim. Dokonca, aj keby takéto procedúry neboli pre uvedené prípady ustanovené pozitívnym právom, nič by to nemenilo na povinnosti najvyššieho súdu pristupovať k zmene judikatury nielen opatrne a zdržanlivo (t. j. výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu predvídateľnosti), ale tiež s dôkladným odôvodnením takého postupu. Jeho súčasťou by nevyhnutne malo byť presvedčivé vysvetlenie toho, prečo aj napriek očakávaniu rešpektu k doterajšej rozhodovacej praxi bolo rozhodnuté inak. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podľa názoru ústavného súdu logickým a ústavne akceptovateľným spôsobom poukazuje na aktuálnu procesnoprávnu úpravu, ktorá vytvára priestor aj pre taký postup najvyššieho súdu, aký zvolil pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa.

Najvyšší súd vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku ústavne akceptovateľným spôsobom zaujal stanovisko k aplikácii pravidla o konaní hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného, poukazujúc na § 252 ods. 3 druhú vetu Trestného poriadku s dôrazom na to, že ide o dve odlišné situácie, pričom postačuje nastanie ktorejkoľvek z nich, aby sa mohlo aplikovať pravidlo o konaní hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného.

Vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd vychádzajúc z absencie dovolacích dôvodov ustanovených v § 371 ods. 1 písm. c) a d) Trestného poriadku dospel k záveru o absencii dovolacieho dôvodu aj podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu uvedená v napadnutom uznesení je podľa názoru ústavného súdu logická, nie je svojvoľná ani arbitrárna a je ústavne konformná.

Splnenie/nesplnenie podmienok pre dovolacie konanie podľa § 371 ods. 1 písm. c), d) a g) Trestného poriadku vyhodnotil najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu

dostatočným a vyčerpávajúcim spôsobom korešpondujúcim tak s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Závery najvyššieho súdu nevybočujú podľa názoru ústavného súdu ani z požiadavky na zaistenie riadneho výkonu spravodlivosti na jednej strane a ani z požiadavky rešpektovania princípu právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím na strane druhej. Konštatovanie o nesplnení dovolacích dôvodov bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Osoby dotknuté právoplatným rozhodnutím musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované, avšak tieto pravidlá nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00, taktiež vec Pérez De Rada Cavanilles c Španielsko, rozsudok ESJP z 28. októbra 1998).

Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy, na ktorej tento založil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za akceptovateľné a nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Najvyšší súd ako mimoriadna opravná inštancia sa dovolaním sťažovateľa zaoberal v súlade s ustanoveniami relevantnej právnej úpravy a napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu predchádzajúci postup druhostupňového súdu preskúmal a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je totiž automaticky nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa (m. m. III. ÚS 51/08).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2012